

Uit: Gas geven Gijs (uitgeverij Sjaloorn)

Juf heeft gezegd dat Gijs gas moet geven. In dit hoofdstuk ontdekt Gijs dat hij dat kan!

DE EERSTE WIND.

Gijs staat in de keuken. Vader ruimt op. De borden op een stapeltje in de kast, de schalen er naast. Gijs zucht. Hij is de wind. Hij maakt een bries. Een bries met bolle wangen. Hoi. Hoi. De wind waait op zijn ademhaling. Vader hangt de theedoek aan het haakje.

Opeens stopt de wind. De wind wordt een gaap. Gijs spert zijn mond wijd open.

“Vroeger naar bed, knul.” Vader aait Gijs over zijn haar.

Er golft een rimpeltje door Gijs’ buik. Zijn darmen krampen. Een zuchtje glijdt als een zacht windje uit zijn billen. Gijs veert op. Even maar, alsof een warme hand onder zijn billen schuift.

“Gijs!,” zegt vader “wat een lucht.”

Gijs grijnst.

Vader legt het bestek in de la. Vorken bij vorken. Messen bij messen.

“Gaat het goed op school Gijs?” vraagt vader.

Gijs knikt. Een klein knikje.

“Je zal zien,” zegt vader, “dit jaar gaat het beter.”

Hij schuift de la dicht en gaat de keuken uit.

Gijs gaat op de keukenstoel zitten. Hij legt zijn handen op zijn buik. Hij neemt kleine hapjes lucht. Hij is geen wind meer. Hij eet wind. Kleine happen. Grote happen. Zijn buik rommelt.

Kom buik, kom, denkt Gijs. Hij eet nog meer lucht. Dampende schalen lucht.

Hij duwt met beide handen tegen zijn buik.

BUIK! BUIK! BUIK!, denkt hij.

Zijn buik golft. Zijn buik rimpelt. Gijs perst. Zijn buik krampt. Gijs hapt opnieuw. Hij perst.

Een warme wind golft in zijn broek. Zijn broek bolt. Het is of Gijs opgetild wordt door de grote handen van de wind. Alsof hij een tel boven zijn stoel zweeft.

Ik vlieg, denkt Gijs. Ik vlieg!

Een heftige scheet knalt in zijn broek. Gijs schiet omhoog. Hij hangt boven de zitting van zijn stoel. Drie. Vier. Vijf tellen! Hij valt op de harde houten zitting. In de keuken hangt een lucht van oude aardappelen, van witte bokken, van schoenen in de kelderkast.

Gijs staat op. Hij zet de deur open. Hij grijnst van oor tot oor. Hij gaapt niet.

O nee! Hij geeft gas.

WIND MEE.

“Gijs de Groot,” zegt meester. Gijs staat op. Hij loopt niet. Hij zweeft.

Bij iedere stap hapt hij lucht. Drieënvijftig. Vierënvijftig, telt hij. Stap.Hap.Stap.Hap, juichen de vlaggen.

“Zet hem op Gijs,” schreeuwt zijn moeder. Ze zwaait met twee armen in de lucht. In haar ene hand houdt ze het koffiebekertje.

Gijs let niet op haar. Gijs let op niemand. Hij neemt een nieuwe hap. De lucht perst zich in zijn darmen. De band van zijn broek spant om zijn middel.

“Gijsje. Gijsje,” hoort hij. Hij kijkt om.

Marieke lacht naar hem. Ze lacht! Gijs neemt een laatste hap. Eenenzeventig. Hij zakt door zijn knieën. Tweenzeventig. Hij kijkt naar de baan. Drieenzeventig.

“GIJSPOEPRADIJS,” schreeuwt Frits.

Gijs schrikt. Hij wil een hap lucht nemen. Nog meer lucht stapelen. Hij moet! Hij opent zijn mond. Hij hapt. Een grote hap. Een hele grote hap! De band van zijn

broek knapt. Zijn hand schiet naar zijn broek. Er ontsnapt een ratelend scheetje. Een lucht van dampende koolrapen hangt om hem heen.

“POEPRADIJS, POEPRADIJS,” schreeuwt Daan nu ook.
Gijs’ hand klemt de broekband vast. Vierenzeventig. De lucht duwt in zijn darmen. Duwt in zijn slokdarm. Klopt tegen zijn zijden. Gijs neemt een laatste hap. Vijfenzeventig!
Een lange keiharde wind schreeuwt door zijn billen. Gijs schiet naar voren. Geduwd door onzichtbare handen giert hij over de springbaan. Hij trekt zijn knieën op en duwt zijn benen naar voren. Ver moet hij. Ver. Een rioollucht achtervolgt hem.
De omstanders trekken hun neus op. Sommigen kijken boos om zich heen.
Frits en Daan houden hun mond dicht. Met grote ogen kijken ze naar Gijs. Marieke’s mond hangt open.
Gijs ziet het niet. Hij raast over de baan tot zijn hielen het zand raken. Hij staat stil. Een duizeling overvalt hem. Hij grijpt met beide handen naar zijn hoofd.
Zijn broek zakt naar beneden en blijft op zijn kuitjes hangen.
“O Gijs,” hoort hij zijn moeder zeggen. “Gijs toch.”
In de menigte giechelt iemand. Hoog en hard.
De wind is er nog. De wind ligt in elke holte van zijn lijf. Ligt als een langgerekte dampende orkaan in zijn darmen.
Blaast een briesje door zijn aderen. Giert in zijn hoofd.
Gijs probeert zijn broek omhoog te sjoeren. Als hij bukt duwt de wind zijn billen omhoog. Hij hangt als een ballon boven de springbaan.
“Kijk nou, Hij zweeft.” hoort Gijs.
Uit zijn ooghoek ziet hij de mensen langs de baan met open monden staren. Voorzichtig puft hij wat lucht weg. Hij zakt. Zijn hielen raken de grond.
De meester stapt naar voren. Hij meet.
“Drie meter en twintig centimeter,” mompelt hij.
Niemand luistert.
“Hij hing in de lucht. Zonder handen!”

Gijs is met Marieke weggevloden. Ze komen terecht in het land Nachtgedacht en komen daar de man Pan tegen als eerste in een reeks vreemde ontmoetingen.

NACHTGEDACHT.

Gijs kijkt om zich heen. Hij ziet grote oude herenhuizen met torentjes en dikke deuren.
“Ken je deze straat?” vraagt hij.
“Nee!” zegt Marieke
Gijs zucht. Een kramp trekt door zijn darmen. Hij houdt even zijn adem in.
De kramp trekt weg.
Marieke pakt zijn hand.
“Links of rechts,” vraagt ze.
“Rechts,” zegt Gijs op goed geluk.
Ze lopen de straat in. Er branden maar enkele straatlantaarns.
Op de hoek stoppen ze. Gijs kijkt omhoog.
Het licht van een lantaarn valt op het straatbordje.
“Nachtgedacht,” leest hij.
“Nachtgedacht? Van die straat heb ik nooit gehoord,” zegt Marieke,
“Laten we maar doorlopen, misschien herkennen we een andere straat,” zegt Gijs.
Ze slaan de hoek om.
Hier zijn de huizen kleiner. Met hoge smalle ramen. Nergens brandt licht.
Gijs loopt stevig door. Hij wil naar huis. Zijn moeder is ongerust.
En de moeder van Marieke vast ook.
Vlak bij de hoek laat hij Mariekes hand los en rent hij vooruit.
“Het heet hier ook Nachtgedacht,” roept hij. “Dat kan niet!”
“Hoe moet dat nou?” zegt Marieke.
Gijs hoort een snik in haar stem.

“We moeten ergens aanbellen. Zeggen dat we verdwaald zijn,” zegt hij.
Hij kijkt om zich heen. Het lijkt of de huizen voorover buigen. Wachten tot hij aanbelt.
“Laten we nog even verder lopen,” zegt hij.
“Ik ben moe Gijs.”
Ze sjokken verder. De straat is nauw. De huizen zijn hier nog kleiner.
Halverwege blijft Marieke staan.
“Laten we nu aanbellen,” zegt ze.
Gijs zucht. Dat had hij niet moeten doen.
Het is of er in zijn buik een achtergebleven ballonnetje knapt.
De lucht stuijtert zijn billen uit. Gijs vliegt een meter de lucht in.
Hij trapt met zijn voeten. Hij probeert met zijn tenen de grond aan te raken.
Maar het is of de lucht handen heeft die hem van de straat weg trekken.
“Schei uit Gijs!,” roept Marieke.
“Ik kan er niets aan doen,” zegt hij.
Hij zweeft voor haar neus. Ze heeft sproetjes ziet hij nu.
Kleine moccakleurige spatjes op haar neus.

Gijs maakt zich zwaar. Hij zet zijn buik uit en puft de lucht weg.
Langzaam zakt hij naar beneden. Net als zijn voeten de grond raken springt er licht aan in een huis. Het
lijkt of het slapende huis één oog opent.
Er gaat nog een licht aan. Twee ogen. Twee boze ogen staren de nacht in.
“Zullen we doorlopen,” vraagt Marieke.
Haar stem klinkt dun.
Uit het huis klinkt grommel. Een soort grommen. Een diep grommen.
“Gijs,” piept Marieke. Ze pakt opnieuw zijn hand. Haar hand is nat.
De deur gaat open. Een man schuift naar buiten.
“Goedenavond, mogen wij iets vragen?” vraagt Gijs zachtjes.
Zonder op te kijken schuift de man door.
Opeens vat Gijs moed. Hij stapt naar voren.
“Pardon, wij zijn verdwaald.”
De man is nauwelijks groter dan Gijs. Maar wel dikker. Veel dikker.
“Wat zeg je?”
Zijn stem gromt als naderend onweer.
Gijs stapt naar achteren.
“We zijn verdwaald,” zegt hij.
“Kom hier staan,” grauwt de man.
Zijn hand schiet uit en klauwt om Gijs’ arm. Hij trekt hem in het licht van het raam.
Nu kan Gijs de man beter zien.

Hij draagt een soort kap die over zijn voorhoofd is gezakt. Zijn ogen glanzen als krenten in de pap van zijn wangen.
“Je bent de enige niet, jongen,” zegt de man, “iedereen is verdwaald hier.”
Gijs kijkt de man verbaasd aan.
“Na de schoolwedstrijden zijn we verdwaald. De schoolwedstrijden van basisschool de Vinkenbaan,” zegt hij iets minder ferm.
De man laat zijn arm los.
“Kom mee,” gromt hij.
Hij draait zich om en schuift het huis weer in.
“Gijs!” sist Marieke. “Niet naar binnen!”
“Wat moeten we anders?!”
“Gijs, mijn moeder zegt altijd . . .”
Gijs haalt zijn schouders op en volgt de man. Marieke volgt hem aarzelend.
In het huis hangt een zware zoete lucht. Drop. Limonade. Chocola. Pannenkoeken. Suiker.
Stroop.

Het water loopt Gijs in de mond. Hij denkt aan de pannenkoeken die mama met één beweging op zijn bord laat glijden. Aan de stroop die over de rand van zijn bord druipt.
De man kijkt om. “Loop door,” snauwt hij.
Ze schuifelen door een donkere gang. De dijnen van de man schuren langs de muren. GRRRR.
GRRRR. Als vlees dat moppert in de pan.